Багато я страждав, повір...
Тепер, зацькований, мов звір,
У різні боки я мечуся:
Нема рятунку, хоч умри,
Ніде ні схрону, ні нори,
Я від хортів не відкручуся.

Ненависть, Зависть і Нужда —
Всі добрі гончі! Мов орда
На мене суне... Це триває
Не день, не місяць і не рік.
На згубу хтось мене прирік —
П'ю горе, лихом запиваю.

Що вип'ю, знов наллють ущерть,
І вже мені Хортиця-Смерть,
Кусюща, злюща, мов чортиця,
На груди лапою стає,
І кров із серця хтиво п'є,
Й ніяк не може насититься.

Ледь волочусь, вмирущий, я
По пущі, ген до ручая,
Лісні кривавлячи стежинки...
Миліш од вас, брати Вовки,
Роздертим бути на шматки,
Ніж гинуть од сестри — од жінки.